

25 MARÇ 2010

SESSIÓ COMMEMORATIVA DELS 30 ANYS DEL RESTABLIMENT DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

ALBERT RIVERA (CIUTADANS- PARTIDO POR LA CIUDADANÍA)

Gràcies, senyor president. President, diputats, diputades, consellers, presidents també, antics diputats, totes les persones que ens acompanyen, és un honor i un orgull per mi i per Ciutadans poder inaugurar aquesta primera intervenció en aquest Ple solemne de trenta anys de commemoració de la democràcia a Catalunya.

El 23 d'octubre del 77, unes paraules van marcar el futur de Catalunya i també el futur de molts dels que encara no havíem nascut: «Ciutadans de Catalunya, ja sóc aquí.» Aquelles paraules del president Tarradellas reflectien una voluntat d'una Catalunya determinada, d'una Catalunya que entrava en democràcia, d'una Catalunya que volia ciutadans tots de primera, d'una Catalunya que, en definitiva, volia aprofitar les eines de la democràcia i treballar per un autogovern i per un model d'estat que permetés el benestar per als ciutadans de Catalunya.

El 25 d'octubre del 79, es celebra el referèndum de l'Estatut, l'Estatut del 79, l'Estatut de tots –l'Estatut de tots–, l'Estatut que ningú discutia, l'Estatut on tots els catalans érem presents, on tots els grups parlamentaris, on tota la ciutadania es va llançar al carrer per demanar un estatut d'autonomia. Els catalans volíem autogovern, els catalans volíem un reconeixement de l'oficialitat d'una de les nostres llengües, els catalans volíem un estat descentralitzat, autonòmic i cohesionat. Això és la realitat del que va passar en aquell any 79.

Anys abans o mesos abans, es votava, ho recordo, amb un 90 per cent a la província de Barcelona i quasi un 90 per cent de mitjana, un «sí» favorable a la Constitució espanyola, la Constitució que ens permet estar aquí, la Constitució que ens dóna autogovern, la Constitució que representa el pacte social, el contracte entre tots els ciutadans espanyols que ens vam organitzar en un estat autonòmic descentralitzat, de cohesió social, de benestar social, però sobretot de pau i llibertat.

L'estat autonòmic que llavors volíem els catalans és allò que ens unia, allò que..., el tret de sortida d'on començàvem tots, allò que unia a tots, absolutament a tots, els catalans. La participació en aquell primer referèndum de l'Estatut, de la Constitució, la cohesió de tota la ciutadania amb aquell model era, lògicament, una mostra d'aquesta realitat.

Però anys o mesos després, a l'any 80, precisament en aquest primer debat, ho deia abans, paraules del president Benach referents al president Heribert Barrera, deia que Catalunya com a nació havia recuperat la seva sobirania, era tota una declaració d'intencions el que deia el senyor Barrera, era el punt de sortida d'una determinada direcció que ens portaria a deixar ciutadans de Catalunya pel camí, que no tots els ciutadans de Catalunya volguessin ni una nació, ni sobirania, sinó un determinat camí que començava allà, que després amb els governs successius del president Pujol i amb els governs que hem portat fins ara han dut una política determinada, una política no compartida per una part de la ciutadania. I, lògicament, nosaltres creiem que aquest ha estat, entre molts encerts que hem tingut, aquest ha estat possible el major error que hem fet: intentar construir, intentar, com deia el professor Francesc de Carreras fa poc en un article, fer país i no governar país, intentar construir tot el dia, però no dedicar-se a governar per als ciutadans de Catalunya. Aquest ha estat, des del punt de vista de Ciutadans, el gran error que s'ha comès. I hem d'aprendre d'això i n'hem d'aprendre per les dades, per la realitat política, per la realitat econòmica i per saber com és realment Catalunya.

L'any 2003, després dels successius governs del president Pujol, s'obre una oportunitat, alguns pensem i molts pensem que ha d'haver-hi un canvi a Catalunya precisament per obrir aquesta Catalunya plural, oberta, dinàmica, un canvi de paradigma, de comportament, de respecte per aquesta pluralitat de Catalunya. Però és la gran oportunitat perduda, la gran oportunitat perduda del progrés i de l'esquerra a Catalunya; oportunitat perduda perquè els anys que portem són exactament el mateix model, el mateix paradigma, el mateix continuisme de l'etapa del president Pujol. Per tant, trenta anys –trenta anys– exactament conduint Catalunya cap a una direcció determinada, no una direcció consensuada, sinó una direcció determinada per una Catalunya oficial, per un catalanisme polític que no és compartida per una part de la ciutadania.

Nosaltres creiem que un d'aquests instruments mostra d'aquest error va ser l'Estatut del 2006, un Estatut que, com deia el president, ben cert, va ser aprovat en referèndum, aprovat en referèndum per un 36 per cent del cens electoral de Catalunya, un 36 per cent, un de cada tres catalans deia un «sí» en aquest referèndum. Per fer-s'ho mirar. En tot cas, evidentment, legítim i jurídicament acceptable, però per fer-s'ho mirar. I això també ens ho hem de fer mirar des d'aquest Parlament: quines són les prioritats del Parlament, del catalanisme polític, de la Catalunya oficial i quines són les prioritats de la Catalunya real dels ciutadans.

Els ciutadans demanaven un nou Estatut l'any 2006? Hi havien les mateixes manifestacions que a l'any 77, 78, 79? No. I vostès ho saben, ho sabem tots. Per tant, era un instrument polític d'aquest Parlament que donava en part l'esquena o que no volia escoltar la realitat i utilitzava aquest Estatut com a sortida, com a fugida endavant de no poder i no saber escoltar les realitats socials que anaven canviant a Catalunya.

I això demostra, en definitiva, que el catalanisme polític, entès com s'entenia al segle XIX, el vell catalanisme, no és aplicable a la Catalunya del segle XXI, senyors, no és aplicable. Catalunya té 7 milions i mig d'habitants, amb persones vingudes de diferents parts d'Espanya, de diferents parts del món, amb una pluralitat distinta, amb una diferència clara d'obertura, amb una globalització que ens porta a reinventar-nos, redefinir quina és la Catalunya del futur, i la Catalunya del futur no és la del segle XIX, és la del segle XXI. I el vell catalanisme ha de comprendre que ha de passar a una etapa postnacionalista on tots ens hi sentim representats, on la Catalunya treballi per l'excel·lència, per l'obertura a la resta d'Espanya i a Europa, en definitiva, per obrir-nos al món i no per tancar-nos.

No volem des de Ciutadans, creiem que seria un greu error, dividir els catalans entre bons i mals catalans, entre els que volen anar cap a la sobirania o la independència i els que no volen; això seria un greu error. I això s'ha d'acceptar, som els representants dels ciutadans de Catalunya i ho hauríem de saber.

Per Cataluña, como les decía, es plural y Cataluña, como les decía, es bilingüe y Cataluña, como les decía, hay que conocerla para gobernarla. Y hay que aceptarla como es, no hay que intentar hacer ingeniería social ni cambiarla; hay que aceptarla... y gobernar para los ciudadanos.

Porque este parlamento no es más, ni menos, que la representación de los ciudadanos de Cataluña; nosotros estamos al servicio de los ciudadanos y no los ciudadanos a los servicio de su Parlamento. Nosotros no debemos construir aquello que queremos sino construir lo que nos piden los ciudadanos. Y hay que saber leer esa Cataluña.

Nosotros creemos que políticamente, sinceramente, Cataluña está tocando fondo, y es el momento de la esperanza y de cambiar las cosas, de mirar hacia el futuro, de entendernos. No todos pensamos igual, no todos tenemos el mismo modelo, no todos tenemos los mismos sentimientos. Pero es que no se vive ni se come de sentimientos, se come de economía, de progreso, de bienestar, de educación, de mejoras, y ahí es donde nos encontramos todos los catalanes. Estoy convencido de que todos los representantes queremos una mejor educación, una mayor prosperidad, mejor economía, una apertura y nuestras empresas a España ya Europa...

Por tanto, ¿por qué no nos ponemos de acuerdo en aquello que estamos de acuerdo, y abandonamos aquello que nos separa? Yo creo sinceramente que ese es el futuro de Cataluña, ver en qué estamos de acuerdo todos, y avanzar en ese camino. Y en aquello que no estemos de acuerdo, por sentimiento, por identidad, por cuestiones culturales, señores, eso es de cada uno en su casa, de los ciudadanos, y hay que respetar eso y conocer nuestra pluralidad.

Por tanto, nosotros creemos que en términos generales podemos hacer balance, Cataluña y España han avanzado muchísimo, gracias a el estado de las autonomías, gracias a la Constitución, gracias al Estatuto del 79 hemos hecho un gran avance y eso es evidente; eso lo saben los ciudadanos y lo sabemos nosotros, pero tenemos que pensar qué queremos para el futuro de Cataluña.

Y yo planteo, desde Ciudadanos planteamos, una Cataluña de todos; todos quiere decir todos, los siete millones y medio de catalanes; todos debemos sentirnos partícipes de nuestras instituciones. Y ésa es y será la grandeza de Cataluña.

Hace poco se publicaba un libro, que nos hacían llegar, que decía «Cataluña será impura o no será»; y yo añadiría, será plural o no será; será más democrática o no será. No podemos seguir poniéndonos una benda en los ojos y pensar que lo estamos haciendo muy bien y que la ciudadanía nos comprende porque eso no es la realidad. Si el segundo problema de los catalanes según la última publicación del CEO es los políticos y la política, señores, tenemos un grave problema, y lo

tenemos que solucionar aquí, en las instituciones, reinventándonos, como decía el presidente Benach, tomando nuevas medidas, haciendo cambios valientes de reformas democráticas que nos lleves a que este Parlamento, como otros parlamentos autonómicos, como el Congreso, como el Senado, sirvan y estén al servicio de los ciudadanos; ése es el verdadero trabajo que debemos hacer en el futuro de Cataluña.

Por tanto, estabilidad, excelencia, colaboración, lealtad con las instituciones y entre instituciones, liderazgo desde España..., desde Cataluña como referente dentro España, no pidiendo perdón, no desde el victimismo sino liderando sin complejos y colaborando con lealtad con el resto de comunidades, con el Estado, con las instituciones europeas, ése es el papel, y creo sinceramente que eso es lo que representa el espíritu y el seny català.

És això realment el que representa el seny Català, aquesta visió pràctica de les coses, aquesta visió respectable, en aquest cas, amb la resta de persones. Aquesta Catalunya de tots es la que des de Ciutadans treballem i treballarem. Estem convençuts que aquesta es la línia. Hi insisteixo, no perquè ningú tingui la superioritat moral. Tots els que puguin ser nacionalistes, independentistes, els que no ho som, hem de conviure en aquest Parlament i en aquesta societat, i nosaltres proposem aquest model obert. No volem convèncer ningú que deixi de ser nacionalista. No ho aconseguirem. Per tant, entenem que hem de conviure, entenem que és aquest, i posem els punts comuns pel futur de Catalunya. Aquest és el projecte de Ciutadans, per a aquesta democràcia i per als propers trenta anys. Portem trenta anys: per als propers trenta anys.

I vaig acabant, senyor president. Els llegiré una frase molt significativa, i dit en un dia que després els explicaré perquè també per mi també és significatiu. Una frase publicada a La Vanguardia que deia: «Los catalanes nos caracterizamos por hacer política efectiva y no de ciencia ficción.» Això ho va dir el president Tarradellas, en una visita a Navarra el 15 de novembre del 1979. El 15 de novembre de 1979, qui els parla naixia a la Clínica del Pilar. Per tant, els dic que això és el que deia el president Tarradellas. Subscriu plenament el que deia el president Tarradellas. Els catalans hem de fer política real pels ciutadans, estar al servei dels ciutadans i no fer política ficció.

Moltíssimes gràcies, president. Ha estat un honor poder dirigir-me a tots vostès.

Gràcies, president, diputats i diputades

